

Pedagogia świeckości (Głosie, nr: 64,65,66)

... Można mówić o pedagogii świeckości, czyli uwadze, z jaką cała osoba uczy się żyć z chrześcijańską duszą w świecie, poszukując stwórczego śladu, jaki odcisnął na nim Bóg. Proces ten możemy nazwać mądrościowym i rodzącym życie ewangeliczne, powinien stanowić część formacji osób konsekrowanych stosownie do ich specyficznej formy życia.

W podtekście *Evangelii gaudium* zawarte jest pytanie: czy świeckość, zjawisko złożone i pełne sprzeczności, jest obca i przeciwstawna wierze chrześcijańskiej, czy przeciwnie zgodna z jej istotą? Kościół uznaje świecką istotę świata powierzonego przez Boga odpowiedzialności człowieka. Jednocześnie żyje w otwartej solidarności z nią – nie aby ją sakralizować, lecz by być ziarnem uświęcenia. Przeżywanie świata jest więc archetypem, z którym należy połączyć prorocką misję Kościoła. Według nauki *Gaudium et spes*, która mówi o prawowitej świeckości społeczeństwa, rzeczywistości ziemskie, świeckie, mają własną autonomię i rację bytu. „Ze względu bowiem na sam fakt stworzenia wszystkie rzeczy uzyskują właściwą im trwałość, prawdziwość, dobro, a także własne prawa i porządek” (GS, 36). Głębsze zaangażowanie się w świecki świat może być drogą do Boga, ponieważ „sprawy świata i sprawy wiary pochodzą od tego samego Boga. Co więcej, kto w duchu pokory i wytrwałości usiłuje badać tajemnice rzeczy, ten choć nieświadomy tego jest prowadzony jakby ręką Boga, który podtrzymując wszystkie rzeczy w istnieniu, sprawia, że są tym, czym są” (GS, 36).

Misja wymaga delikatnej równowagi: współokreślenia drogi życia świeckiego, bez chęci jego określenia (K. Rahner). Kościół, stwierdza papież Franciszek, „towarzyszy ludzkości we wszystkich jej doświadczeniach, także tych dotkliwych, nierzadko długotrwałych. Wie, co znaczy długo czekać, i zna wytrwałość apostołską. Ewangelizacja jest bardzo cierpliwa i uwzględnia ograniczenia” (EG, 24).

„Była światłość prawdziwa, która oświeca każdego człowieka, gdy na świat przychodzi. Na świecie było Słowo, a świat stał się przez Nie, lecz świat go nie poznał” (J 1,9-10): to Słowo spełnia się w warunkach świeckich. Paradygmat teologii Bożej w świecie, wcielenie, może się wyrażać tylko przez kategorie świeckie.

Świeckość została wskazana jako „własny i specyficzny charakter” tej formy życia konsekrowanego, która ucieleśniła się w instytucjach świeckich. **Dziś relacja ze światem stawia pytanie wszystkim formom życia konsekrowanego w każdym wymiarze:** naszego bycia, postawy dialogu, świadectwa, postawy misyjnej. Paweł wychodzi za bramę i idzie nad rzekę: zanurza się w świeckości, konfrontując z nią swoją wiarę i pozwalając, by to spotkanie wychowywało go w nowości Ducha. Kościół jest wezwany do wejścia w ten proces interpretacyjny, aby dawać świadectwo trudu poszukiwania i radości z czegoś więcej...

Pasja czyni nas przyjaciółmi życia, przyjaciółmi ludzi, tą częścią ludzkości, która marzy o przyszłości bardziej sprawiedliwej i braterskiej. Warta przypomnienia jest refleksja pewnego mężczyzny konsekrowanego w instytucie świeckim, który z zaangażowania w świecie uczynił pieśń misyjną (Giorgio La Pira): „Nasz plan uświęcenia został wywrócony: sądziliśmy, że wystarczy ciche mury modlitwy! Sądziliśmy, że zamknięci w wewnętrznej twierdzy modlitwy możemy odciąć się od problemów wstrząsających światem; ... rzeczywistość daje nam do zrozumienia, że Jezusowe zaproszenie: idźcie i głosie Ewangelię wszelkiemu stworzeniu, to znaczy weź swój krzyż i pójdź za Mną aż do końca, nie jest tylko pobożnym wyrażeniem ... Trzeba wyjść w pole, ulepszyć własne narzędzia pracy; potrzeba refleksji, kultury, słowa, pracy i wielu tym podobnych pługów, by orać rolę nowego trudu; potrzeba wielu rodzajów broni, by toczyć naszą walkę o przemianę i o miłość. Przemienić błędne struktury miasta ludzkiego; odbudować według głównego przykazania miłości domy człowieka, który rujnuje”.

Tego rodzaju wcielenie staje się wymogiem formacyjnym, pracą pedagogiczną, którą należy wykonywać ciągle, nigdy nie uważając jej za zakończoną.

Dobre chrześcijanki i uczciwe obywatelki

Refleksja grupy VDB uczestniczek Światowych Dni Duchowości 2020

Nasz Instytut jest bardzo zaangażowany na polu formacji do wzrostu ludzkiego i chrześcijańskiego. Dlatego pragniemy podzielić się mocnym doświadczeniem przeżyтым na 8. Zgromadzeniu Generalnym. Jego tematem była **misja VDB, dzisiaj**. Według naszego rozumienia, nie chodzi o „robienie misji”, ale raczej o to, by „być misją”. Dlatego troszczymy się o to jakie postawy przyjmować w naszych relacjach, poprzez pracę nad sobą, aby być zdolnymi do relacji, które uczynią nas wiarygodnymi i dającymi świadectwo. Przede wszystkim formacja ludzka, która ma na celu uczynić nas „bardziej ludzkimi” i uzdolnić do spotykania drugiej osoby z otwartym i dyspozycyjnym sercem.

Refleksja naszego ZG ponownie nas mobilizuje by iść do źródła naszego bycia „dobrymi chrześcijankami”, sycąc się u źródła wody żywej, którym jest Chrystus i odczuwając nieustannie „pragnienie Boga”; to pragnienie, które ma On względem nas i cała ludzkość ma względem Niego. Jedynie wtedy, gdy mamy pragnienie tej Wody i jeżeli nasze życie jest pełne Boga, możemy dostrzec duchowe pragnienie, czasami nieświadome, obecne w innych i ofiarować Wodę żywą!

W naszej refleksji określiliśmy również zakresy zaangażowania by być w nich obecne: młodzi, egzystencjalne peryferie, rodziny, dzielnice, polityka, mass media, ekologia, szkoła, prawa człowieka, międzywyznaniowy dialog, pokój, chrześcijańskie wspólnoty... oraz styl do przyjęcia w naszym byciu misją, składający się ze słuchania, szacunku, relacji, świadectwa i głoszenia.

Dobre chrześcijanki i uczciwe obywatelki! Upodobnione do Chrystusa, aby być w świetle Jego odbiciem i świadkami zdolnymi siać ziarna „dobrego obywatelstwa”: uczciwości, zaangażowania, dyspozycyjności, zaangażowania, dialogu, prawości, uczestniczenia, sprawiedliwości, solidarności,...

My VDB jesteśmy zaangażowane w różnych obszarach, przede wszystkim poprzez zawód lekarza, nauczyciela, pielęgniarki, pracownika w fabryce, asystenta socjalnego... i poprzez wszechobecny wolontariat. Tam, gdzie jest jedna VDB, znajdziecie kobietę, która próbuje być dobrą chrześcijanką i ukazywać Boże oblicze, i jednocześnie, dlatego, że pełna Boga, kobietę zaangażowaną w budowanie ludzkiego miasta, angażując, dialogując, doceniając codzienność.

Ostatnia rzecz: nawet na emeryturze nie idziemy na emeryturę! Ciągłe się formujemy i dajemy świadectwo, także na łóżku w szpitalu czy w domu pomocy, próbując, nawet w trudnościach być znakami autentycznie wierzącymi i aktywnymi i odpowiedzialnymi obywatelkami.

SSK INFO

2 lutego: XXIV Światowy Dzień ŻK

Jedna myśl papieża Franciszka, wielokrotnie powtarzana: „*Nie po to nas Jezus wybrał i posłał abyśmy byli liczniejsi! Powołał nas do misji. Umieścił nas w społeczeństwie jak odrobinę zaczynu: zaczynu błogosławieństw i braterskiej miłości, w którym jako chrześcijanie możemy się wszyscy odnaleźć aby uobecnić Jego Królestwo*”. Celebracja Światowego Dnia mobilizuje nas do odnowienia naszej pasji Boga i ludzkości.

28° Kapituła Generalna SDB

Od 16 lutego do 4 kwietnia odbędzie się w Turynie 28 Kapituła Generalna Salezjanów. „Jacy salezjanie dla dzisiejszych młodych?”, to główny temat badań i refleksji, oprócz innych tematów właściwych takiemu Zgromadzeniu. Kapituła ma odpowiedzialność za ukierunkowanie życia i misji salezjańskiej na najbliższe sześć lat, wybranie Generała i członków Rady Generalnej. Podczas prac współbracia kapitulni muszą się czuć intensywnie wspierani Duchem Bożym i naszymi modlitwami. Wszyscy będziemy mogli być na bieżąco dzięki ANS.

Co nam dały Dni Duchowości Rodziny Salezjańskiej?

Dni 2020 odbyły się od 16 do 19 stycznia w Turynie – Valdocco. Piękne, przeżyte, angażujące. Mocne wezwanie do życia chrześcijańskim zaangażowaniem (dobrzy chrześcijanie) w aktualnym kontekście społeczno-kulturowym (uczciwi obywatele), aby się wypełniała „wola Twoja, jako w niebie tak i na ziemi” (Mt 6,10). Co nam dały?

- ✓ Prezentacja Wiązanki przez ks. Generała, poprzez cenny filmik i PPT, które ułatwiają czytanie i studium Wiązanki i komentarza.
- ✓ Relacja bp Sebastià Taltavull, biskupa Mallorca (Hiszpania), BWS, który dał nam biblijne fundamenty „dobroci” i otworzył nas na wiele refleksji aby żyć pięknem życia chrześcijańskiego w aktualnym kontekście.
- ✓ Interesujący okrągły stół pomiędzy Emmą Cicarelli (IT), Nico Lotta (IT), Joaquínem Martínem (SP) i Jorge Santosem (PT), salezjanami współpracownikami i byłymi wychowankami odnośnie do bycia „uczciwymi obywatelami w duchu salezjańskim dzisiaj”.
- ✓ Również inne świadectwa, które nas mocno uderzyły, a szczególnie młodych z Aleppo i Damaszku.

Materiały są dostępne na stronie Rodziny Salezjańskiej.